

Nature Boy & Lappersfortbos ?

Via <http://www.youtube.com/watch?v=Yazv1vzCnq8> ontroerend fragment uit deel 3 krijg je zin om alle links te bekijken. Oa. een bosbezetting (vooral deel 3). De maker is Bryan Elsley (van oa. Skins). Serie werd in de zomer van 2002 uitgezonden op de VPRO. Toen maakten we in Brugge culturele hoofdstad iets dergelijks mee. Nature Boy had dus ook een lappersforter kunnen zijn. De ontruiming bij verrassing komt goed in beeld, alsook verschillende standpunten en opinies rond de bosbezetting. Deel 3 lijkt soms treffend op strijd voor bedreigde Lappersfortbos. Op einde loopt er ook iets mis met de tunnels... groet van www.poeziebos.be De lappersfortdagboeken 2002 - 2010 lees je hier <http://www.poeziebos.be/ArchiefGGF.aspx>

Nature Boy lijkt heel erg op lappersfortverhaal... (alle links & bespreking onderaan)

<http://www.youtube.com/watch?v=ZLvxMVeZ99o> (part 1/4)

<http://www.youtube.com/watch?v=j34VANbUFOY>

http://www.youtube.com/watch?v=w-XTW_5s9Q8

<http://www.youtube.com/watch?v=mb4Hkkj5Elw>

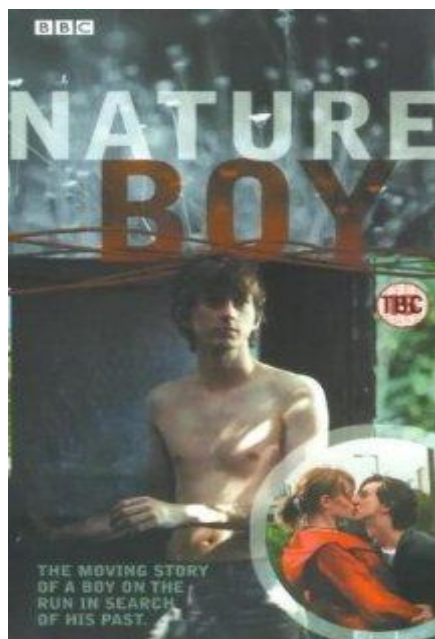
<http://www.youtube.com/watch?v=-jCsxEdQ8xQ> (part 2/4)

<http://www.youtube.com/watch?v=lb-3PVJcuk4>

<http://www.youtube.com/watch?v=ZHNBXZiKXAs>

<http://www.youtube.com/watch?v=ndA6ZETF-Jc>

<http://www.youtube.com/watch?v=UAEMn-5Ghvw>

<http://www.youtube.com/watch?v=Ycv7n-zZxS0> (part 3/4)

<http://www.youtube.com/watch?v=Yazv1vzCnq8>

<http://www.youtube.com/watch?v=w-LEFPs4Too>

<http://www.youtube.com/watch?v=SpXHneYPi0U>

<http://www.youtube.com/watch?v=CQsDBYzAL4Q>

<http://www.youtube.com/watch?v=GPR7fzWoVR0> (part 4/4)

<http://www.youtube.com/watch?v=xxSUBgNZeoM>

<http://www.youtube.com/watch?v=vQnfQzBCr5E>

http://www.youtube.com/watch?v=s8_mQ84ld5I

<http://www.youtube.com/watch?v=TYpi0Y4-kwU>

[Lees hier alle dagboeken uit het Lappersfortbos Testament](#)

Nature Boy by E. Jane Dickson **'The Radio Times'**.

Nature Boy is billed as the *Kes* for the 21st Century. Lee Ingleby, 23, plays 16-year-old David, a boy with an affinity for nature who struggles against a cruel society and grim social conditions. For David Witton, the natural world provides a respite from a nightmare of a depressed coastal town terrorised by gangs of teenagers strung out on sex, drugs and misery. The beauty of Barrow's Walney Island and the paths along Hadrian's Wall calm and restore him, while the region's wild animals accept him as one of their own.

David has an extraordinary affinity with animals, but rotten luck with humans. His mother, a heroin addict, has rejected him. His father left him when he was four. Foster families cannot fill the want in him. When David's 14-year old foster sister (whom he tries to protect) drowns in a night of drug-fuelled violence, David runs away, living off the land or eking out a feral existence on the edges of civilisation. He is on a quest to find his father, a quest that will take him from the industrial badlands, down through the threatened forests of the Midlands, to Kent and the garden of England. Along the road he meets a series of people who have something to teach him, and who in turn are given something by him. "It is a story about loss," says the writer, Bryan Elsley. "David is searching for something that doesn't actually exist. In the end, it's his journey, and what he learns on the way that is the important thing".

For Lee Ingleby, the actor who gives David such a compelling screen presence, the key to his character is stillness. "I'm always playing troubled teenagers," says Ingleby (he gave a harrowing performance in *Junk*, the BBC 2 drama about drug addiction). "But David was something different. I'm naturally a bit of a flapper. I talk with my hands and jump about a lot, but for David I had to become very inner and still. And that's a bit of a risk, because it can just look as though you've forgotten to act. But when you really work at it, you can say a lot through stillness."

For Ingleby, the worst moment of the three-month shoot was being bitten by a macaw. "It kind of gets you in its beak and just squeezes and squeezes until all the energy drains out of you," he explains, wincing. "And foxes smell terrible."

It is not an easy drama to watch. In the end it is the pitilessness that gets to you. "David is holding out his arms all the time, but he's just not getting anything," says Ingleby, summing it up. This is the image from *Nature Boy* that refuses to leave you, and that in itself is salutary, for, as Ingleby says, "We all knew a kid like David at some time in our life. He's the kid you forget."

aflevering 2. David lives off the land, adopting an injured fox as a pet and sleeping in a shed. He meets Miles, the withdrawn son of unhappily married Tom and Martha and encourages Miles to speak. A grateful Martha goes to bed with David but they are discovered by Tom and David moves on, having met Jenny, a librarian, part of a

protest group against Blexco, the factory where Martha works and who gives him an address to help find his father.

aflevering 3. David re-encounters Jenny, now a fervent member of a protest camp occupying woods to prevent them being cleared to accommodate an airport runway. He asks her to accompany him on his search for his father but she is determined to stay and fight. Initially uninvolved - and bonding with Ted, the under-sheriff trying to clear the camp peacefully, through a love of fishing - David is caught up in a brawl with invading security guards and, after realising Ted lied to him about the eviction date, joins the protesters in an underground tunnel. When rain causes its collapse he and the others are in danger and have to be rescued.

It is difficult to locate the author's motivations from the first episode, and comparisons to *Nature Boy's* obvious source of inspiration Kes do not wholly account for the sequence of events played out in episode one. Certainly it is clear to see that writer Bryan Elsley has something to say regarding urbanisation, yet quite how his message will gain distinction is not yet clear. The central plot (that of the child's search for an absent parent) is also an unremarkable peg on which to hang a story. David's edification of his father (as well as the directorial tricks employed to allow us to slip into David's recollections) is something that those well versed in contemporary drama will have encountered many times before. Yet there is a magnetism to Lee Ingleby's central performance that satiates enough to ensure he has our sympathies from his first appearance. He plays David with quiet dignity and a harsh compassion like nature itself. His gift of a fish to the family of Lee Wai Keung (a Chinese boy terrorised by his classmates) is a noble gesture and not a saccharine one.

Make no mistake this is an imperfect drama. A legion of cruel characters and too many cruel acts populate the initial episode. Even David's only true friend is unveiled as an unconvicted paedophile, and director Joe Wright's determination to portray him in a sympathetic light is a patronising misjudgement of an audience sophisticated enough to appreciate moral ambiguity when it sees it. The aforementioned classmates are displayed uniformly as a herd (with the slight exception of Anne-Marie who has been "touched" by David) and as such there is little realism in anything they do. Clearly, *Nature Boy* is disenfranchised from such people and its portrayal of an avowedly group mentality makes it clear that its standpoint is outside such a society. Yet ultimately, it proves little and stretches the argument too far by portraying these brutes as happily leaving one of their own to die.

But the good outweighs the bad and there is much to enjoy here. Beth Orton's title track and the incidental music as a whole (so pivotal in recent contemporary drama) ably imbue the production with some Nick Drake-esque pastoralism. The integrity of the central performances and the essential moral rightness about David and his embarkation on his rites of passage elude easy interpretation yet allow Wright to conclude episode one with a relatively contrived piece of framing. We see David departing, quietly watched by a recently liberated owl. Perhaps in the end we shall learn that this was his father all along. (Tanx to *E. Jane Dickson*)

PS. Nature Boy & Lappersfortbos ? ER BESTAAT EEN ENGELSE FILM IN 4 delen (geromantiseerd naar de feiten) over oa. een bosbezetting (vooral deel 3) NATURE BOY

De maker is Bryan Elsley (van oa. Skins). Hij werd in de zomer van 2002 uitgezonden op VPRO. De ontruiming bij verrassing komt goed in beeld alsook de verschillende standpunten en opinies rond de bosbezitters. Het lijkt soms treffend op Lappersfort. Op het einde loopt er ook iets mis met de tunnels... De papa van Nature Boy is een wetenschapper die planten genetisch manipuleert en op einde aan kanker sterft in de armen van zijn zoon. De laatste scènes zijn bezoek van de investeerders uit Japan in maatpak die de geldkraan dicht draaien.

<http://www.youtube.com/watch?v=ObGlgJPCZj4> (dat ik je mis)

De kap van 3,2 ha BPA Ten Briele is onvergeten. Ze wist niks uit, ze tekent slechts helderder op het scherm van de geest. En als we toch menen te vergeten, dan komt het onverwacht terug, scherper en levendiger dan we ooit gedroomd hadden. Is het verleden golvend schuim dat je bijwijlen overspoelt, en de contouren van de pijn weer overtekent opdat ze niet zouden vervagen... Dood & pijn door kappen van onze bedreigde bossen, het is het sterk water waarin herinneringen bewaard worden, in een doorzichtige bokaal van woorden. Of zoals Herne, de heer van de bomen en de god van de bossen zegt in Robin of Sherwood : **Nothing is ever forgotten.**

<http://www.youtube.com/watch?v=FoGAGrBHoOA>

Noëlla Elpers

Bomen zijn ridders

Terug in de tijd – *waar is, daar was...*

Op een mooie Pinkster(maan)dag op de trein met onze kapersdochter Anna en twee vriendinnetjes. We zijn met Het Kapersnest op weg naar Het Lappersfortbos om de bomen te ridderen samen met het Groene Gordel Front, de bosbezitters aan het Lappersfront en The Lappersfort Poets Society, de bosdichters.

‘Waarom moeten bomen geridderd worden, mama?’

Goede vraag. Onze dochter is gewoon mensen te ridderen die kost wat kost hun ding blijven doen, tegen de stroom in. Het ritueel is speels en ondertussen zijn de Ridders van Het Kapersnest een bont gezelschap. Eén ding blijft: Ridder van Het Kapersnest word je niet zomaar.

Als kaperskapiteine kan ik twee goede redenen aanvoeren om de bomen van Het Lappersfortbos te ridderen.

De eerste reden is persoonlijk. Ik herinner mij hoe ik na schooltijd thuiskwam. Het was voorjaar en ik was zeven. De twintig zomereiken die rond de weide voor ons huis stonden, waren allemaal omgezaagd. De machtige reuzen lagen tegen de grond. Weerloos. Met gebroken takken. Een slagveld dat mij voorgoed is bijgebleven. Mijn vraag - ‘Waarom?’ - is nooit echt beantwoord. Omdat bomen lastig zijn: ze verliezen hun bladeren en trekken beestjes aan? Omdat ze in de weg staan? Omdat kwajongens in hun kruin klimmen en er wel eens uit donderen? Omdat ze te veel schaduw werpen? Om het hout? Ik weet het nog altijd niet.

De tweede reden is historisch. Kijk naar Paaseiland. Een mysterieus eiland in de Stille Zuidzee met enorme beelden die met hun grote ogen als bewakers langs de kustlijn staan. De beelden zijn boomhoog. Sommige beelden zijn schijnbaar omgevallen. Maar schijn bedriegt: ze zijn neergehaald. Concurrerende stammen wilden kost wat kost het grootste standbeeld bouwen. Dat ze daarvoor de grote palmbomen moesten kappen om die beelden te vervoeren, was bijzaak. Bomen geven waterdamp af. Ze trekken wolken aan. Geen bomen. Geen regen. Geen gewassen. Geen eten. Geen kano's. Toen de Paaseilanders honger kregen, haalden ze in blinde woede een aantal van die beelden neer. De neergang van Paaseiland begon met een ecologische crisis. De oorspronkelijke inwoners zijn later, door contact met onze 'moderne' maatschappij, zo goed als uitgestorven. Stel je de wereld eens even zo voor: een ontvolkte, kale plek waar alleen nog de machtige gebouwen overeind staan.

Mensen hebben bomen nodig. Hebben bomen een eigenaar? De 'zonevreemde' bomen in Het Lappersfortbos zijn pionnen die kunnen sneuvelen in een economisch spel. De bomen te Flobecq op het terrein van Marcel Fort worden geofferd voor een stort in het hart van het oude d'Hoppebos. Zijn er geen grenzen aan 'eigendom' wanneer het milieu vervuult en de gezondheid van onze kinderen in het gedrang komt?

Bomen zijn wachters, bewakers, beschermers. Op plekken die door de mensen vergeten worden, kunnen zeldzame planten gedijen.

Bomen zijn ridders omdat ze kost wat kost hun ding blijven doen, tegen de stroom in. Maar bomen kunnen zich niet verdedigen. Wie voor de bomen opkomt, mag zich een Ridder van Het Kapersnest noemen.

www.kapersnest.be

PETER HOLVOET-HANSSEN

Waar is, daar was

Trek de pijl uit mijn hart, laat varen de ikpersoon
ontspan je hemelboog, treed mee buiten de oevers
we planten kikkerpoelwoorden op dodenakkers
onze zinnen wapperen in de wind voor dit kind
hoort het paard van Sinterklaas op haar vliegende fiets

De wind vertelt d'histoire van het Lappersfortbos
van lapje bos tot fort, aan d'overkant van 't vaartje
koning eik, prinses linde, trawanten van het mos
vechtend tegen hakbijl, pletwals, oprukkend beton
regendruppels als naalden en de stervende zon

Jonge bomen vervangen zomaar niet de oude
reuzen – vossen zijn voortvluchtig en dassen hebben
koude neuzen – wachtend op de bus waar de beuken
(kruinen zo groot als 't wortelgestel) elkaar steunden
fopzwam ondergronds een kous maakte voor de boswilg

Strijk een lucifer voor de populieren die hier
tierden, voor de blauwe schicht van het ijsvogeltje
(ook vogels kunnen high worden), voor de plooirokjes
die hier zwierden en zoals het vuur het hout beklimt
en sap dat uit de stam komt zweten: zeg dat het niet

waar is, het bladergeruis werd geen verkeersgeraas
de gordel geen stalen long – levend hout, levend vuur
van kist tot as: waar een toren stond, krast nog de kraai
boomklevers op uitkijk waar de struikrovers klommen
aan 't Zuidervaartje, aan d'overzijde van de brug

Brugge, 3 december 2004

Uit 'Spinalonga. 44 gedichten' – 2005, Prometheus, Amsterdam; werd ook opgenomen in de
Lappersfort Poets Society-bloemlezing 'Stem van brood en bossen' van het GGF en later in de PHH-
bloemlezing-bundel 'De reis naar Inframundo' – 2011, Prometheus, Amsterdam

Som

Het zijn de handen waarmee hij de dingen grijpt,
het zijn de vingers, rivieren die meanderen,
die aarde in een huis veranderden. Ruimhartig
varen van de waterman. Het zijn

de schouders, bast van een boom die zich buigt
rond al wat moet, wortelend naar vaste voet.
Het is de mond die dorst naar woorden sparen,
die alleen over de lippen krijgt wat hij met liefde

beademt. Het is de buik, het is het lang verteren van schaduw,
vlasakkers, vogels in de hoogte gegooid, grond gesloten als een boek.
De zon doet een duit erbovenop: God die de dag oppot.
Het zijn de benen; ze gaan hun onvermoeibare gang.

Gespierd hebben ze de loop van wat de dag verlangt.
De tijd harkt hij fijn. Hij wiedt ons ongeloof.
Zoveel leven heeft hij aan zijn hoofd. Het is de stem
die zegt dat ons niets. Hij is zichzelf, som van de delen.

Niet zonder ons wil hij. We zijn hem met velen.

Paul Demets

(gepubliceerd in: 100 vaders. De honderd mooiste vadergedichten, samengesteld door Ronny De
Schuyter en Peter Theunynck, Lannoo, 2006)